

DES. ERASMVVS ROT. ORNA-
TISSIMO VIRO IOAN-
NI VLATTENO S. D.

Rduum in primis, planéq; re-
gium munus est, vir ornatif-
sime, prudentibus fidisq; con-
silijs reip. prospicere, quod ni-
mirum intelligēs Homerus, eum, penes
quem erat summa rerum, βουλευφόρου ap-
pellat, nec vlli præclarius de ciuitatibus
ac regionibus merētur, quum omni qui-
dem tempore, tum vero præcipue hoc se-
culo, quo nescio quo fatali tumultu, sur-
sum deorsum miscētur omnia, siue Chri-
stianæ religionis statum inspicias: siue mo-
narcharū ac rerum publicarū conditionē
reputes, siue studiorū ac literarū rationē
intueare, vt nō alio tēpore verius fuerit il-
lud Græcis celebratū, ἱερόν ἢ βαλὴν. Te vero
in hoc pulcherrimo negotio summa fide,
mira vigilātia, pariq; dexteritate versantē
interpellare, fortassis improbū, aut impiū
etiam videatur: sed quoniā arbitror nō si-
ne causa præcipere Flaccum, Misce stulti-
tiam cōsilijs breuem: en adest ab Erasmo

tibi libellus, qui suis nugis aliquantisper
 auocet animū tuum à grauibus tetricisq̃
 negocijs. Quāquā hæ nugæ sunt eius ge-
 neris, vt, quēadmodū ait idē, Seria ducāt:
 tantum autem absit, vt nihil attineāt ad
 remp. vt ad te quoq̃ peculiariter spectēt,
 qui rei scholasticę apud Aquisgranos sum-
 mam curā susceperis. Multorū enim par-
 tim ignauia, partim sinistris moribus fit,
 vt bonæ literæ, quæ sat feliciter cœperāt
 efflorescere, iam passim vergāt ad interi-
 tum, & quasi sit hoc parū, extitere pridē,
 qui nobis veluti nouā sectā moliūtur in-
 uehere: Ciceronianos sese vocāt, intolera-
 bili supercilio reijciētes omnium scripta,
 quæ Ciceronis lineamēta non referūt: &
 adolescentiā à cæterorū scriptorū lectio-
 ne deterritā ad vnius M. Tullij supersti-
 tiosam æmulationē adigunt, quum nulli
 minus exprimāt Ciceronem, quàm ipsi,
 qui se huius tituli fumo molestissime vē-
 ditant iactitantq̃. Quanta vero studiorū
 pernicies, si persuasum fuerit neminem
 præter vnum M. Tulliū vel legendū esse,
 vel imitandū? Subolet autē & aliud huius
 nominis prætextu geri, nimirum vt pro

Christianis reddamur Pagani, quum ego nihil prius agendū existimē, quā ut bonæ literæ, Christi domini Deiq; nostri gloriā, ea sermonis copia, splendore, nitoreq; prædicent, quo M. Tullius de rebus prophanis dicere solitus est. Et animaduerto iuuenes aliquot, quos nobis remittit Italia, præcipue Roma, non nihil afflatos hoc affectu. Visus itaq; sum mihi rem facturus nec inutilē ad pietatē, & studijs adolescentiæ conducibilē, si lucubratiunculam vnā huic rei darem, non ut eloquentiæ candidatos à Ciceronis imitatione deterream: quid enim infanius? sed ut ostendam quo pacto fieri posset, ut verè Ciceronem exprimamus, & summam illius viri facundiam cum Christiana pietate copulemus. Argumentum hoc dialogo tractauimus, quo simul & minus esset tædij lectoribus, & res facilius illaberetur in affectus iuuenū. Bene vale. Basileæ postridie Idus Februarij,

ANNO. M. D. XXVIII.

LANDES-
UND STADT-
BIBLIOTHEK
DESSELDORF